

דְּצִלוּתָא, אֵלִין יַעֲלוּן לְהִיכְלָא דְמִלְפָּא, דְּאִינוּן צְדִיקִים גְּמוּרִים.

בִּינּוּנִים יְהִיב לֹון שְׁאַלְתִּין דְּלֵהוּן מְלָבֵר, וְלֹא עֲאֵלִין לְגָאוּ, רְשִׁיעֵיִיא אֲדִחִין מִתְפָּן, וְלֹא יְהִיב לֹון שְׁאַלְתִּין דְּלֵהוּן, אֲלֵא עֲלִיָּהוּ אֲתָמֵר (ישעיה א יב) מִי בִקֵּשׁ זֹאת מִיְדָכֶם רְמַס חֲצָרִי, וְאֵלִין אִינוּן רְשִׁיעֵיִיא, דְּהוּוּ מְבִזִין לְמִלְפָּא בְּצִלוּתֵהוּן, דְּמִנְחָן לְמִשְׁמַע צִלוּתָא, וּפְסִיקִין לָהּ עַל שִׁיחָה בְּטִלָּה.

אֲלִין נְפָקִין, הָא אֲחֲרֵנִין עֲאֵלִין, אִינוּן מְאָרִי דְּצוּרָא, דְּהוּוּ מְבָרְכִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל מְאֲכֵלִין וּמִשְׁתִּין דְּקָרְבָנִין, דְּאֲמַרִין בְּכָל יוֹמָא צוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֲמַרְתְּ אֲלֵיהֶם אֵת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאֲשֵׁי רֵיחַ נִיחוּחֵי (במדבר כח ב). דְּהוּוּ מְקָרְבִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתֵיהּ, בְּכַמְהָ קָרְבָנִין דְּצִלוּתִין, וְאֵלִין אִינוּן דְּמַהֲנִין בְּעַנְגַּ שְׂפַת, וּמְבָרְכִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יְהִיב לֹון שְׁאַלְתִּין דְּלֵהוּן, וְלֹאֲחֲרֵנִין דְּהוּוּ אֲכֵלִין בְּלֹא צִלוּתָא אֲתִדְחִין מִתְפָּן, וְיִהְיִין לֹון בִּידָא דְּכַמְהָ מְלֹאכֵי חַבְלָה דְּאִינוּן מְזִיקִין.

הָא אֵלִין נְפָקִין, הָא מְאָרִי דְּקֵלִין וְדְבוּרִין בְּזְמִירוֹת וְתוֹשְׁבָחוֹת וְהוֹדָאוֹת דְּצִלוּתָא דְּפָקִין, וּמְאָרִי דְּקֵלִין דְּקָרָאן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּקִרְיַת שְׁמַע, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל תְּרִין זְמַנִּין עָרַב וּבִקֵּר.

אֲדַהְבֵי הָא מְאָרִי דְּרִגְלִין קָא דְּפָקִין לְפַתְחָא, מְאָרִי דְּעַמִּידָה דְּצִלוּתָא, דְּאֲתָמֵר בְּהוּן (דניאל א ד) וְאֲשֶׁר כַּח בְּהֶם לְעַמּוּד בְּהִיכַל הַמִּלְךְ, הַמִּלְךְ סִתָּם דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הִיכַל הַמִּלְךְ דָּא אֲדַנִּי, דְּאֲתָמֵר בֵּיהּ (תהלים נא י) אֲדַנִּי שְׁפַתִי תִפְתַּח, אֲדַנִּי סִלִּיק לְחוּשְׁבָן הוּא, הִיכַל הַמִּלְךְ זֶה אֲדַנִּי, שְׁנַאֲמֵר בּוּ אֲדַנִּי שְׁפַתִי תִפְתַּח, אֲדַנִּי עוֹלָה לְחֻשְׁבוֹן הִיכַל, וְנַאֲמֵר

מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית לְעַמְד בְּכֻלָּם בְּעַמִּידָה בְּתַפְלָה, אֱלוּ יִפְנְסוּ לְהִיכַל הַמִּלְךְ, שְׁהֶם צְדִיקִים גְּמוּרִים.

לְבִינּוּנִים נוֹתֵן לָהֶם אֵת בְּקָשׁוֹתֵיהֶם מִבְּחוּץ, וְלֹא נִכְנְסִים פְּנִימָה. הַרְשָׁעִים נִדְחִים מִשָּׁם, וְלֹא נוֹתֵן לָהֶם אֵת בְּקָשׁוֹתֵיהֶם, אֲלֵא עֲלֵיהֶם נַאֲמֵר, מִי בִקֵּשׁ זֹאת מִיְדָכֶם רְמַס חֲצָרִי, וְאֵלוּ הֵם הַרְשָׁעִים שְׁהִיוּ מְבִזִים אֵת הַמִּלְךְ בְּתַפְלָתָם, שְׁמַנִּיחִים לְשִׁמְעָא אֵת הַתַּפְלָה וּמְפַסְקִים אוֹתָהּ עַל שִׁיחָה בְּטִלָּה.

אֲלִין יוֹצְאִים, וְהָרִי אַחֲרֵים נִכְנְסִים, אוֹתָם בְּעֵלֵי צוּרָא שְׁהִיוּ מְבָרְכִים אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל מְאֲכֵלִים וּמִשְׁקִים שֶׁל הַקְּרָבָנוֹת, שְׁאוּמְרִים בְּכָל יוֹם צוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֲמַרְתְּ אֲלֵיהֶם אֵת קָרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאֲשֵׁי רֵיחַ נִיחוּחֵי, שְׁהִיוּ מְקָרְבִים לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלְשְׂכִינְתוֹ בְּכַמְהָ קָרְבָנוֹת שֶׁל תַּפְלוֹת. וְאֵלוּ הֵם שְׁוֹהֲנִים בְּעַנְגַּ שְׂפַת וּמְבָרְכִים אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לָהֶם שְׁאֵלוֹתֵיהֶם, וְלֹאֲחֲרֵים שְׁהִיוּ אוֹכְלִים בְּלֵי תַפְלָה, נִדְחִים מִשָּׁם, וְנוֹתְנִים אוֹתָם בִּידֵי כַמְהָ מְלֹאכֵי חַבְלָה שְׁהֶם מְזִיקִים.

הָרִי אֱלוּ יוֹצְאִים, וְהָרִי בְּעֵלֵי קוּלוֹת וְדְבוּרִים בְּזְמִירוֹת וְתוֹשְׁבָחוֹת וְהוֹדָאוֹת שֶׁל תַּפְלָה דוּפָקִים, וּבְעֵלֵי הַקּוּלוֹת שְׁקוּרָאִים לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקִרְיַת שְׁמַע, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל פְּעַמִּים בַּיּוֹם, עָרַב וּבִקֵּר.

בֵּין כֶּף הַנֶּה בְּעֵלֵי הַרְגָלִים דוּפָקִים בְּפַתַח, בְּעֵלֵי הַעַמִּידָה שֶׁל תַּפְלָה, שְׁנַאֲמֵר בְּהֶם וְאֲשֶׁר כַּח בְּהֶם לְעַמְד בְּהִיכַל הַמִּלְךְ. הַמִּלְךְ סִתָּם זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִיכַל הַמִּלְךְ זֶה אֲדַנִּי עוֹלָה לְחֻשְׁבוֹן הִיכַל, וְנַאֲמֵר

היכל, ואתמר (חבוק א כ) ויני בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ.

זכאה איהו מאן דזכי לאעלאה להיכליה דקודשא בריה הוא, למחזי למלפא ומטרוניתא, זכאה פומא, דשריא ביה צלותא דאיהי אדנ"י, דאמרין לה אדנ"י שפתי תפתח, וזכאין שפון דאינון תרעין דהיכלא, פגוונא דאלין דאתמר בהון (שם קיח ט) פתחו לי שערי צדק, דכד פומיה פתח בצלותא בשכינתא, ויני יענה מיד, הדא הוא דכתיב (ישעיה נח ט) אז תקרא ויני יענה, א"ז תמנא אתון יהו"ה אהי"ה, ויני יענה הוא ובית דינו, ודא יהו"ה אדנ"י יאהדונה"י, לקבל תמנא אתון, אלין אינון חיוון דחשמ"ל, דאינון חיוון דאשא, פעם חשות ופעם ממללות, בצלותא מיושב ממללות, בצלותא דמעומד חשות.

ויהו"ה בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ.

אשרי הוא מי שזוכה להפגס להיכלו של הקדוש ברוך הוא לראות את המלך והגבירה, אשרי הפה ששורה בו תפלה שיהא אדנ"י, שאומרים לה אדנ"י שפתי תפתח, ואשרי השפתיים שהם שערי ההיכל, כמו שאלה שנאמר בהם פתחו לי שערי צדק, שכשפיו פותח בתפלה עם השכינה, ויהו"ה יענה מיד, זהו שכתוב אז תקרא ויהו"ה יענה. א"ז שמונה אותיות יהו"ה אהי"ה, ויהו"ה יענה, הוא ובית דינו, וזה יהו"ה אדנ"י יאהדונה"י פנגד שמונה אותיות, אלו הם האותיות של חשמ"ל, שהם חיות האש, פעם חשות ופעם ממללות, בתפלת מישב ממללות, בתפלת מעמד חשות.

ובא וראה, אם אדם מעלה במחשבתו בתפלתו לשכינה, או בכל מצוה ומצוה שעושה, מיד כשדופק לפתח היכל המלך, נביא או חוזה או חכם או צדיק או חסיד, מיד כשקורא לשער, אם שכינה עולה שם, יהו"ה יענה מיד, ולא ממתין לעבד או ממנה שיפתח לו, אלא הוא ממש פותח לו, מחביבות והאהבה שיש לו אליה, כמו חתן אל הכלה, ואם שכינה לא עולה באותה תפלה או מצוה, לא מחשיב אותו הקדוש ברוך הוא לפתח לו את היכלו, ואפלו על ידי שליח, ואינו כדאי להפגס להיכל המלך, ועליו נאמר בחוץ תעמד, ומבחוץ נוהגים לו את בקשתו על ידי שליח או ממנה, ואם לא עולה תפלתו כראוי, דוחים אותו החוצה, וסוגרים את השערים בפניו, ועליו נאמר

ותא חזי, אם בר נש סליק במחשבתיה בצלותא דיליה לשכינתא, או בכל פקודא ופקודא דעביד, מיד דדפיק לפתחא דהיכלא דמלפא, נביא או חוזה או חכם או צדיק או חסיד, מיד דקרא לה לתרעא, אם שכינתא סליקת תמן, יי יענה מיד, ולא אמתיין לעבד או ממנא דאפתח ליה, אלא איהו ממש אפתח ליה, מחביבו ורחימו דאית ליה לגבה פחתן לגבי כלה, ואם שכינתא לא סליקת בה הוא צלותא או פקודא, לא חשיב ליה קודשא בריה הוא למפתח ליה היכליה, ואפילו על ידי שלוהא. (דף טז ע"א) ולא איהו כדאי למיעאל להיכלא דמלפא, ועליה אתמר (דברים כד יא) בחוץ תעמד, ומלבר יחבין ליה בעותיה, על ידי שלוהא או ממנא, ואי לא סליק צלותיה פדקא יאות, דחייין ליה לבר, וסגריין תרעין באנפוי, ועליה אתמר (משלי א

כח) אַז יקראַנני וְלֹא אָענָה יִשְׁחַרְנָנִי וְלֹא יִמְצָאֵנִי.

וְהָבִי כַּד קָרָאן יִשְׂרָאֵל כָּל חַד וְחַד לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּקִרְיַאת שְׁמַע אוֹ בְּצִלּוֹתָא אוֹ בְּכָל פְּקוּדָא, אִם שְׂכִינְתָּא לֹא אִיְהִי תַמָּן לֹא נַחִית תַּמָּן, הִדָּא הוּא דְכָתִיב (שְׁמוֹת כ כד) בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אֲזַפִּיר אֶת שְׁמִי אָבָא אֱלִיךְ וּבִרְכִיתִךְ, וְתִרְגַּם אֲנִקְלוֹס בְּכָל אֶתֶר דְּאֲשֶׁרִי שְׂכִינְתִּי תַמָּן וְגוֹמֵר, דְּכַד בַּר נִשְׁ סָלִיק שְׂכִינְתָּא בְּפַקוּדִין דִּילִיָּה לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נַחִית עָלֶיהָ בְּגִינָה, וּבְגִין דָּא אָמַר הַנְּבִיא (יִרְמִיָּה ט כב), אֵל יִתְהַלֵּל וְגוֹמֵר, כִּי אִם בְּזֹאת וְהָא אוּקְמוּהוּ.

וְהָבִי כַּד בַּר נִשְׁ סָלִיק שְׂכִינְתָּא בְּצִלּוֹתָא דִּילִיָּה לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נַחִית לְקַבֵּל צִלּוֹתֶיהָ, וְשְׂכִינְתֶיהָ אֶקְדִּימַת, לְאַפְתָּחָא לִיָּה, הִדָּא הוּא דְכָתִיב (בְּרַאשִׁית כד טו) וַיְהִי הוּא טָרָם כָּלָה לְדַבֵּר, וְהִנֵּה רַבְּקָה יֹצֵאת, וְדָא אִיְהוּ רְזָא דְאוּקְמוּהָ מְאִרִי מִתְנִיתִין, אִם שְׁגוּרָה תְּפַלְתִּי בְּפִי יוֹדַע אֲנִי שֶׁהוּא מְקוּבָל, וְאִם לֹא יוֹדַע אֲנִי שֶׁהוּא מְטוּרָף, וְטוּרְפִין לוֹ צִלּוֹתֶיהָ בְּאַנְפוּי, וּבְגִין דָּא וַיְהִי הוּא טָרָם כָּלָה לְדַבֵּר, וְלִמְלַלָּא בְּצִלּוֹתֶיהָ בְּשֵׁם יי', מִיַּד שְׂכִינְתָּא נְפַקַת לְגַבֵּיהָ וּבְגִינָה נַחֲתַת שְׂכִינְתָּא לְרַגְלוּי, הִדָּא הוּא דְכָתִיב (תְּהִלִּים פֹּה יד) צִדְקַת לְפָנָיו יִהְיֶה וַיִּשֶׁם לְדָרְךָ פְּעָמָיו.

וְכַד שְׂכִינְתָּא אִיְהִי עוֹמְדַת עַל יִשְׂרָאֵל, וַיִּשְׂרָאֵל אֵינּוֹן רַגְלִין דְּקָמַת עָלֶיהוּ בְּגִלּוֹתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁבַּח לָהּ בְּהוֹן, מַה יְפּוֹ פְּעָמֶיהָ בְּנַעְלִים וְגוֹמֵר (שִׁיר ז ב), וְעוֹד מַה יְפּוֹ פְּעָמֶיהָ, כַּד יִשְׂרָאֵל הוּוּ מְקִיִּימִין שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה, וְעוֹד מַה יְפּוֹ פְּעָמֶיהָ בְּנַעְלִים, בְּזַמְנָא דְעָמְדוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוּרָא דְסִינַי, דְעָלִיָּהוּ אֶתְמַר (זכְרִיָּה יד ד) וְעָמְדוּ

אז יקראנני ולא אענה ישחרנני ולא ימצאני.

וכך בשקוראים ישראל כל אחד ואחד לקדוש ברוך הוא, בקריאת שמע או בתפלה או בכל מצוה - אם שכינה אינה שם, לא יורד לשם. זהו שכתוב בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך, ותרגם אונקלוס, בכל מקום שאשרה את שכינתי שם וגומר. שפשאדם מעלה את השכינה במצוות שלו לקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא יורד עליו בשכינה, ומשום זה אמר הנביא אל יתהלל וגומר, כי אם בזאת, והרי פרשוהו.

וכך שפאדם מעלה את השכינה בתפלתו לקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא יורד פנגד תפלתו, ושכינתו מקדימה לפתח לו. זהו שכתוב ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת, וזהו הסוד שבאורוהו בעלי המשנה, אם שגורה תפלתי בפי, יודע אני שהוא מקבל, ואם לאו, יודע אני שהוא מטורף, וטורפים לו תפלתו בפניו, ומשום זה, ויהי הוא טרם כלה לדבר, ולדבר בתפלתו בשם יהו"ה, מיד שכינה יוצאת אליו, ובשבילו יורדת שכינה לרגלו. זהו שכתוב צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו.

ובשכינה עומדת על ישראל, וישראל הם הרגלים שעומדת עליהן בגלות, הקדוש ברוך הוא משבח אותה בקוץ, מה יפּו פְּעָמֶיהָ בְּנַעְלִים וְגוֹמֵר. ועוד מה יפּו פְּעָמֶיהָ, כשִׁישְׂרָאֵל הִיוּ מְקִיִּימִים שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה. ועוד מה יפּו פְּעָמֶיהָ בְּנַעְלִים,

בזמנא דעמדו ישראל על טורא דסיני, דעליהו אתמר (זכריה יד ד) ועמדו

תקונא תמני סרי - לר ע"א

בזמן שעמדו ישראל על הר סיני, שעליהם נאמר ועמדו רגליו ביום ההוא. ועוד מה יפו פעמיך בנעלים, כשעומדים בראש השנה ביום הדין בתפלה, הקדוש ברוך הוא בשבילם עומד מפסא דין ויושב על פסא רחמים, בזמן שהם עומדים עם השכינה בגלות וסובלים עליהם כמה דינים וכמה יסורים, שאומרים פי עליך הורגנו כל היום נחשכנו כצאן טבח.

וכשאדם מתפלל, צריך בהתחלה להוריד את הקדוש ברוך הוא, שהוא יהו"ה, בקריאת שמע, ואין אומרים שמע ישראל בכל שבתות וימים טובים, משום שבמים של חל, שער ההיכל הפנימי הוא סתום. זהו שכתוב פה אמר אדנ"י אלהי"ם שער החצר הפנימית הפנה קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה, ולמה? משום שמטטרו"ן שולט עליהם, וכיום השבת שיבא בעלה יפתח, וכן ביום החדש יפתח, ומשום זה, כשמוריד אדם יהו"ה בקריאת שמע, צריך להוריד אותו באדנ"י, שהוא בפיו, ומשום זה אדנ"י שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

ששרש תפלות הן בשבת, ורביעית תפלת מוסף, תפלת ערבית אתה קדשת, וזו שכינה תחתונה שהיא מצד השמאל, ששם הלויים, שנאמר בהם וקדשת את הלויים. תפלת שחרית, ישמח משה במתנת חלקו, וזה נשמת כל חי, שהיא האם העליונה, עליה נאמר אם תשכבון בין שפתיים, אל תקרי אם אלא אם, שעליה נאמר וישכב במקום ההוא, במקום שיש כ"ב אותיות של התורה, שוכבת שם. אשרי הוא הפה שהתורה של אותה שעה שוכבת שם.

רגליו ביום ההוא, ועוד מה יפו פעמיך בנעלים, פד קיימין בראש השנה ביומא דדינא בצלותא, קודשא בריך הוא בגינייהו עומד מפסא דין ויושב על פסא רחמים, בזמנא דאינון קיימין בשכינתא בגלותא, וסבלין עלייהו כמה דינים וכמה יסורים, דאמרינן פי עליך הורגנו כל היום נחשכנו כצאן טבחה (תהלים מד כג).

וכר בר נש מצלי, צריך בקדמיתא לנחתא קודשא בריך הוא דאיהו יהו"ה בקריאת שמע, וליה אמרינן שמע ישראל, בכל שבתות וימין טבין, בגין דיומין דחול תרעא דהיכלא פנימאה איהי סתימא, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מו א) פה אמר אדנ"י אלהי"ם שער החצר הפנימית הפנה קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה, ואמאי בגין דמטטרו"ן שליט עלייהו, וכיום השבת דייתי בעלה יפתח, וכן ביום החדש יפתח, ובגין דא, פד נחית בר נש יהו"ה בקריאת שמע, צריך לנחתא ליה באדנ"י, דאיהו בפומיה, ובגין דא אדנ"י שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

דתלת צלותין אינון בשבת, ורביעאה צלותא דמוסף, צלותא דערבית אתה קדשת, ודא שכינתא תתאה, דאיהי מסטרא דשמאלא, דתמן ליואי, דאתמר בהון וקדשת את הלויים, צלותא דשחרית ישמח משה במתנת חלקו, ודא נשמת כל חי, דאיהי אימא עלאה, עלה אתמר (תהלים סח יד) אם תשכבון בין שפתיים, אל תקרי אם אלא אם, דעלה אתמר (בראשית כח א) וישכב במקום ההוא, באתר דיש כ"ב אתוון דאורייתא שכיבת תמן, זפאה איהי פומא, דאורייתא דהיא שעתא שכיבת תמן.

שיש כ"ב אותיות של התורה, שוכבת שם. אשרי הוא הפה שהתורה של אותה שעה שוכבת שם.